

HLAS

ПОКОЈ УПРОСТРЕД КОНФЛИКТОВ

POKOJ UPROSTRED KONFLIKTOV

Stephen Jackson, Londýn, Anglicko

Môj život je živým svedectvom o tom, že môžete mať pokoj vo svojom srdci napriek problémom okolo vás. V priebehu života sa moje problémy zväčšovali a zväčšovali, ale môj pokoj tiež rástol viac a viac. Zažíval som to aj v mojej práci — v stavebnej firme so sídlom vo Finchley v Severnom Londýne s obchodnými zmluvami po celej Veľkej Británii, ako aj v Madride, Paríži a Dubline. Podnikanie v stavebnom priemysle je veľmi neisté, ale môžem dosvedčiť, že uprostred boja môžete mať pokoj.

Z môjho rodného mesta Newcastle-Upon-Tyne som prišiel na univerzitu. Mal som ťažkú cestu jednak počas mojich štúdií, ale aj v prvom zamestnaní v podniku, ktorý bol v roku 1974 zrušený. Potom som vstúpil do spoločnosti Leeds, kde som pracoval na jej projektoch s Londýnom. Nevedel som, že táto spoločnosť je tiež pred krachom. Tak som sa stal nepotrebným dvakrát v priebehu jedenástich mesiacov.

Keď som sa pokúšal o zamestnanie tretíkrát v roku 1975, Veľká Británia bola v kríze a nikto ma nechcel vziať za plat, ktorý by som pokladal za primeraný. Potom som stretol človeka, ktorý

mi ponúkol prácu v Beirúte. Išiel som do Paríža na pohovor, s nádejou získať na ceste kontakty. Banka v Paríži mi ponúkla miesto správcu jej majetku v Európe. Myslel som si, že to mám vyhraté. Pre parížsku banku som pracoval len dva dni v týždni. Popri tom som dostal ponuku od Arabského výrobcu na prácu v Quatare. Mal som sa stať spoločníkom City of London bank a tak zabezpečiť svoju prácu na strednom východe.

Po Vianociach 1975 som si myslel, „Nemôžem sa mýliť!“ Potom, o šesť týždňov neskôr, bolo všetko stratené. Za prvé, na Strednom Východe vznikli problémy s finančným krytím. Za druhé, muž, na miesto ktorého som mal nastúpiť v Paríži, nakoniec neodišiel. Ostal som s hlboko prečerpaným kontom, veľkou hypotékou a súdnym predvolaním kvôli problémom na Strednom Východe. Hrozilo nám, že budeme prinútení predať náš dom. „Načo je to všetko?“ — myslel som si. „Načo mi je moje vzdelanie?“

Potom som navštívil muža, ktorý mi ponúkol prácu v Paríži. „Nezáleží na tom, čo vieš,“ myslel som si, „ale na tom koho poznáš.“ Je to pravda, ale len ak poznáš Pána pánov a Kráľa kráľov — Ježiša Krista. On je schopný veci vyriešiť, ale najskôr musí obetovať svoje plány a prijať Jeho plán pre svoj život.

Nevedel som, že odo dňa, kedy som si so svojou ženou Sue prvýkrát prezeral náš nový dom, sa naši susedia

za nás modlili. Myslel som si, že som bol kresťanom. Nakoniec, chodil som do Anglikánskej verejnej školy. Ale nemal som živú skutočnosť osobného vzťahu s Ježišom Kristom. Keď moja žena a dcéra začali chodiť do kostola, veľmi sa mi to hodilo — kým oni išli v nedeľu ráno do kostola, ja som mohol byť v kurze golfu a potom sme všetci spolu mohli obedovať.

Jedného nedeľného rána, keď pršalo a moji priatelia, s ktorými som hrával golf, nechceli hrať, išiel som so svojou ženou do kostola. Duchovný, ktorý práve kázal, sa spýtal: „Čo si myslíte, keby si Ježiš dnešný deň obul vaše topánky, zmenil by niečo vo vašom živote?“ Táto myšlienka sa potopila do môjho vnútra, a potom, po veľmi ťažkom, náročnom dni v práci, sa vynorila na povrch, keď som autom cestoval domov. Začal som si uvedomovať, že by Ježiš zmenil absolútne všetko. Moje manželstvo bolo v napätí, keďže Sue bola doma sama s malými

deťmi a ja som bol doma len zriedka. Ten pán, ktorý mi ponúkol prácu v Paríži sa ma raz spýtal: „Ako vám ide business?“ „Nádherne!“ Klamal som. Po chvíľke rozhovoru mi povedal: „Možno začínate brať Ježiša vážnejšie.“ (Videl môj posledný dotazník, kde som označil návštevu kostola, golf, rugby a rodinu ako svoje prvoradé záujmy.)

„Nieкто to nemá rád,“ povedal. „Kto to je?“ Pýtal som sa. „Satan.“ „Ach, nie! Počkať, počkať. Nechoďte na mňa s čiernou mágiou.“ myslieť som si. Potom úplne jednoducho povedal, že tu je diabol, ale že máme Ježiša a v Jeho mene máme víťazstvo.

Kým som tam sedel, zazvonil telefón. Známy obchodník, meno ktorého bolo v každých novinách v krajine, sa chcel cez telefón modliť s mojím priateľom, lebo sa nachádzal v ťažkej situácii. Populárni podnikatelia sa modlia cez telefón!

Môj priateľ telefón položil a spomenul dvoch mužov, ktorých som si veľmi vážil, ak som im dokonca nezávidel. Jeden z nich bol neskôr riaditeľ veľkej britskej spoločnosti. Nedávno som čítal jeho článok v podnikateľskom časopise. Bol tam, kde som ja chcel byť o 12 rokov. Teraz som počul, že patril ku kresťanskej modlitebnej skupine obchodníkov.

Keď som o tom začal rozmýšľať, uvedomil som si, že je nutné oveľa viac sa modliť, ako som si predstavoval. Náhle akoby sa svetlo otočilo. Vedel som, že Ježiš Kristus bol odpoveďou na moje súdne predvolanie, na prácu a všetky moje ostatné problémy. Kým som odišiel, môj priateľ povedal: „Môžem sa za teba modliť?“ Chcel som tú modlitbu. Jednoducho povedal: „Pane Ježišu, prosím Ťa, aby si bol od tejto chvíle viac skutočným v Stephenovom živote.“

Pred šesťnástimi rokmi Ježiš klopal na dvere môjho života a ja som povedal: „Vstúp!“ Vzdal som sa mojej pýchy. Dokonca som ani nevedel, na čo som povedal „Áno“. Vedel som len to, že Ježiš Kristus je skutočný a že problémy, s ktorými som sa stretával, majú odpoveď v Ježišovi.

Môj život sa menil a stále sa mení! Boh zmenil moje manželstvo, ktoré je teraz lepšie, ako kedykoľvek predtým. On vzal beztvarú masu, ktorú som urobil zo svojho života a všetko zmenil. Prežíval som napäté chvíle, nebolo to ľahké, ale Ježiš netvrdil, že to bude ľahké.

V mojej práci sa často zúčastňujem obchodných rokovaní medzi bankármi, podnikateľmi, výrobcami a kontraktármi. Pracovali sme v londýnskom West Ende, blízko Piccadilly Circus — kde bolo veľa problémov, kde ľudia často na seba kričali. Práca bola ukončená dávno po termíne a zákazník už oznámil v rozhlase a televízii veľkolepé otvorenie. Povedal, že bude vymáhať na súde od firmy, s ktorou uzavrel kon-

Steve Jackson s kolegom — architektom pri čerstvo dokončenom projekte na londýnskej Bond Street.

trakty odškodné. Jedného večera som bol v Lincolns Inn Fields, v právnickom centre mesta Londýn, so zákazníkom, radiac sa s poradcom. Vedel som, že Boh hovoril: „Neľahaj túto vec na súd. Škodilo by to všetkým, ktorí sa na tom zúčastnili.“

Videli sme Boha pôsobiť niekoľkokrát počas realizácie projektu. Právnici povedali, že moji zákazníci majú dobré dôvody, dať to na súd. Napriek tomu, keď som odišiel zo stretnutia, zavolať som kolegovi a modlili sme sa za túto situáciu. Ako sme sa modlili, jeden z mojich zákazníkov liezol do svojej vane a premýšľal o situácii. Náhle, hoci nevedel, prečo, si bol istý, že nepôjde na súd. Ostatní si mysleli, že sa zbláznil, keď povedal: „Nie som si celkom istý, prečo, ale nepôjdeme na súd.“ Navrhli mi kompromis, ktorý sa ukázal cenným. Časom sa ukázalo, že ma výkonný riaditeľ stavebnej spoloč-

nosti zámerne oklamal. Keď som si uvedomil, čo sa stalo, Pán mi ukázal, že On sa tým bude zaoberať. Táto práca bola katastrofou pre stavebnú spoločnosť. Následne výkonný riaditeľ stratil svoje miesto.

Naučil som sa, že ak dám ruky preč od tých, ktorí ma napádajú a ak držím svoje oči upreté na Pána Ježiša, On sa postará o problémy. Toto bolo dokazované znovu a znovu v priebehu uplynulých šesťnástich rokov.

Možno sa vám zdá, že cez to prechádzate. Ježiš povedal, že On je tá cesta,

pravda a život. Biblia hovorí, že Ježiš Vám dá pokoj nad každý rozum. On je Knieža pokoja a ak Mu otvoríte dvere svojho života, On do neho vstúpi. Ježiš ho učiní takým vzrušujúcim, aký si ani neviete predstaviť.

Stephen Jackson je majiteľom viacerých projektantských kancelárií vo Finchley, North London, a je riaditeľom FGBMFI, zodpovedný za územie Londýna. On a jeho žena Sue majú dve dcéry: Caroline — 20 rokov a Anna — 17 rokov.

ÚŽASNÉ!

Jo Ann Copeland, Suffolk, Veľká Británia

Pred mnohými rokmi mi zatelefonoval niekto zo Spojených štátov a oznámil mi, že moja neter mala nehodu a je už šesť dní v kóme. Moji rodičia mi to skôr nepovedali, lebo nechceli, aby som sa bála. Aj keď to už trvalo niekoľko dní, zavolala som pastora. Spolu sme sa modlili cez telefón a prosili sme Boha za zázrak a On ho naozaj spravil! Nasledujúci večer som telefonovala znova a povedali mi dobrú správu. Doktor prišiel do izby mojej netere, keď robil denné prehliadky a našiel moju neter sedieť na posteli. Najskôr si myslel, že je v nesprávnej izbe! Keď si overil, že je v správnej izbe, len pokrútil hlavou v údive a spýtal sa, prečo také zdravé dievča zaberá nemocničné lôžko! Moja neter bola z nemocnice prepustená po niekoľkých dňoch prehliadok. Teraz žije aktívny život a túto jeseň pôjde na univerzitu.

Môjho manžela Scotta zrazilo auto, keď prechádzal cez ulicu. Vozidlo, ktoré do neho narazilo, išlo rýchlosťou

najmenej 70 km/hod. Scott doslova „letel vzduchom“, pristal na boku a narazil lebkou na chodník. Keď ležal na zemi, začal mať kŕče a rýchlo zmodral. Krv vytekala z jeho hlavy a pokrývala ulicu. Každý, kto sa pozeral, bol presvedčený, že nebude žiť dlho. Vedela som, že je len jedna odpoveď — modlitba. Zovrela som Scottovu hlavu do náručia a modlíla som sa, ako nikdy predtým. Presne v tej chvíli, keď som povedala: „Ďakujem Bože. Amen.“, otvoril oči, pozrel sa dookola a snažil sa postaviť! Úžas je primerané slovo na opísanie výrazu tváří ľudí, ktorí stáli okolo nás. Boh vypočul moju modlitbu a vrátil Scotta späť do jeho rodiny. Nikdy Ho neprestanem chváliť.

Toto je len niekoľko zázrakov; je ich oveľa viac. V predchádzajúcom vydaní HLASU som sa zdieľala, ako ma Boh vyliečil zo strašných migrenických bolení hlavy. To, čo Pán môže urobiť pre nás, pre naše rodiny, a pre tých, za ktorých sa modlíme, je bez hraníc. □

ZAVOLAL SOM ŤA PO MENE. SI MÔJ!

Anton Buchholz, Heidelberg, Nemecko.

V dôsledku ťažkého detstva — keďže vyrastala v terajšom Poľsku — a vojnového konfliktu, ktorý moja mama, pekná, mladá žena musela prežiť, postupne viac a viac psychicky ochorela. Keď zistila, kde sa usídlili jej príbuzní v Nemecku, vzala môjho brata a mňa a presťahovala sa tam. Druhý brat a sestra zomreli predtým, ako sme sa odsťahovali.

Keď môj brat zomrel, jeho telo ostalo v našom byte niekoľko dní. Moja mama sa bála zostať tam sama s mŕtvym telom, preto pozvala suseda, aby tam ostal cez noc. Na mamu urobil dojem — ja som výsledok. V Nemecku ju vzali do psychiatrickej liečebne. Môj brat, o päť rokov starší ako ja, a ja sme boli umiestnení v detskom domove. Bola to pre mňa veľmi ťažká doba. Z nejakého dôvodu na mne stále hľadali chyby. Zdá sa, že tyrani potrebujú slabších, aby mohli ukázať svoju silu. Moja reakcia bola taká, že som sa stále viac vzdaloval a bol som veľmi uzavretý.

Z výhodného pohľadu vonkajšieho pozorovateľa som sníval o dni, kedy si ma ostatní chlapi všimnú a príjmu ma

medzi seba. Jeden z mojich vychovávateľov hral ľadový hokej a bol dosť tvrdý. Nezniesol slabochov ako ja a spýtal sa: „Vieš, kde máš žalúdok?“ Kým som rozmýšľal, či to myslel vážne, alebo žartoval, udrel ma do žalúdka päťou a povedal: „Tu máš žalúdok!“ Strávil som zhruba pätnásť rokov v takýchto sirotincoch.

Začal som sa učiť karate, aby sa situácia zmenila. V posledných rokoch mojej mladosti som strávil väčšinu svojho voľného času s Rockermi. Nakoniec ma vyhodili z domova mládeže v Ulme, kvôli tomu, že som sa často bil. Jeden takzvaný priateľ mi sľúbil, že ak ma ešte raz uvidí v Ulme, zabije ma. Tak som odišiel, ale moje problémy ma nasledovali do Freiburgu, Heidelbergu, Brém, Hamburgu, Cologne a Amsterdamu. V Cologne som utvoril s mojimi priateľmi skupinu pašerákov narkotík, pašovali sme drogy z Amsterdamu. Onedlho som sa aj ja stal narkomanom.

Po štyroch rokoch potulovania som zakotvil v Heidelbergu, bol som narkomanom, alkoholikom, nemal som kde bývať, spával som vonku v lete aj v zime. V zime som pil, aby som si udržal teplo. Moja prezývka bola „Wall Tony“ (Tony od múru). Bolo to preto, lebo som sa vždy povaloval pri jednom múre na hlavnej ulici. Môj život jednoducho nemal žiadnu cenu. Veril som v

karmu a prevetľovanie. Pokiaľ som vedel, bol som bezmocný — bol to osud.

Potom som jedného dňa išiel na kliniku, kde sa neplatilo, na prehliadku. Doktor mi povedal: „Tony, moja predpoveď, a ak chceš, môžeš to dostať písomne, je, že máš 6 mesiacov. Buď zomrieš od alkoholu, na predávkovanie, alebo tvoj krvný obeh zlyhá. Jedno je isté — jedno z toho ťa zabije.“ Nechcel som zomrieť, ale nevidel som žiadne východisko.

O niekoľko dní neskôr, 4. januára 1975 som stál vo verejnom záchode s niekoľkými priateľmi. Rozprávali sme sa, čo budeme robiť. Bol to dlhý víkend. To znamenalo, že na uliciach bolo málo ľudí, hlavne odkedy bola taká zima, a tak by sme nezískali veľa

žobraním. Niektorí navrhli, aby sme išli na čaj. Nevedel som, kde to je, povedali mi, že tam hovoriли o Ježišovi. Najskôr som povedal, že tam nepôjdem. Ale keď dodali, že dostanem niečo na jedenie, súhlasil som.

Vtedy bol na mňa strašný pohľad. Chýbali mi okuliare — polámali sa pri nejakej bitke — a moja tvár bola napuchnutá a vyplašená. V priebehu večera sa ma jedno mladé dievča spýtalo: „Vieš o tom, že Ježiš môže spraviť tvoj život úplne novým?“ Odpovedal som: „Znie to príliš dobre na to, aby to bola pravda.“ Pokračovali sme v rozhovore o mnohých veciach.

Keď počuli, že som spával vonku, boli šokovaní a povedali, že môžem spať v ich zborovej miestnosti tej noci. Odmietol som, lebo som nechcel využívať to mladé dievča. Potom mi moji priatelia povedali, že som bol hlúpy. To najlepšie, čo niektorí z nich mali bol verejný záchod, alebo opustený dom. Ja som nemal nič.

Pokračovali v snahe presvedčiť ma, kým som sa nevrátil a neprijal ich ponuku spať v kostole. Zdalo sa mi, že ľudia sú veľmi šťastní, že ma zasa vidia a pýtali sa veľa otázok. V tú noc, sám v zborovej miestnosti, som sa bál. Videl som niečo biele a studené v tme. V jednej chvíli som pred tým dokonca utekal. Tú noc som volal na Boha, „Bože, ak existuješ, pomôž mi uniknúť z mojej biednej existencie.“ Potom som zaspal.

Nasledujúce ráno, bolo to v nedeľu, sa ma mladí ľudia pýtali, či chcem dať svoj život Ježišovi Kristovi. Povedal som: „Dobre, ak mi pomôžete. Nemôžem to spraviť sám.“ Súhlasili a modlili sa so mnou. V zápätí som akosi vedel, že Ježiš je živý a že ma prijal. Bol som oslobodený z mojej drogovej závislosti, alkoholizmu a iných zlých zvykov. Bol som okamžite tak presvedčený o mojom vzťahu s Ježišom, že som išiel von a viedol som mnoho mojich priateľov z ulice k tomu, aby tiež dali svoje životy Ježišovi Kristovi. Ešte som v živote musel urobiť veľa práce pre Boha, a som tak vďačný, že tí kresťania boli ku mne takí trpezliví, že dovolili Bohu spraviť zmeny.

Mojím snom bolo mať obchod, rodinu a domov, ale kto by ma chcel? Nič som nemal. O tomto som rozmýšľal jednu sobotu, keď som sedel sám v mojej izbe. Vonku bol pristavený autobus, aby odviezol niekoľkých mladých ľudí do mestských ulíc, aby tam mohli zdieľať svoju vieru. Ale autobus sa ešte nepohol. Bol som zaneprázdnený sťažovaním sa: „Pane Bože, ďalej to už nedokážem,“ a začal som sa pozeráť okolo, čo by som si zobral so sebou, keď odídem. V tej chvíli som počul silný hlas, ktorý, ako sa zdalo, prichádzal zo všetkých strán: „Zavolal som ťa po mene. Si môj!“ Otočil som sa, aby som sa pozrel, kto to hovorí, ale nikto tam nebol. Potom som si uvedomil, že to bol Boh. Odvtedy vždy, keď sa veci zdajú byť ťažké, si spomeniem na tieto

slová. Vtedy som sa pozrel von z kuchynského okna a videl som, že autobus tam ešte stále stál. Zišiel som dole pozrieť sa, v čom bol problém. Keď som prišiel dole, jeden mladý muž na mňa zakričal: „Ponáhľaj sa, Anton, nastúp!“ Šofér sa ešte poslednýkrát pokúsil naštartovať. Motor naskočil, a autobus sa pohol. Zvyšok toho dňa bol veľmi krásny.

Časom mi Boh dal nádhernú ženu a štyri deti. Umožnil mi requalifikáciu na elektrikára. Hneď potom, ako som úspešne dokončil kurz, dostal som prácu v mojom odbore. Boh nám tiež umožnil kúpiť si veľký byt, aj keď som nemal žiadne peniaze.

Krátko pred mojou svadbou som prišiel do kontaktu s Medzinárodným spoločenstvom obchodníkov plného evanjelia. (FGBMFI). Onedlho potom som sa stal členom miestnej skupiny. Kamkoľvek sme išli počas tých rokov, aktívne som pracoval v FGBMFI. Keď sme si kúpili náš krásny byt tu v Heidelbergu, stal som sa členom miestnej skupiny. Teraz pracujem ako technik v jednej firme v Mannheim. Nakoniec môžem len povedať: „Boh je tak dobrý!“ □

Krst v Duchu Svätom

Niektoré príbehy uverejnené v tomto čísle HLASU hovoria o KRSTE Duchom Svätým. Je to biblická skúsenosť zasľúbená nasledovníkom Ježiša Krista. Jej zmyslom je vybaviť prijímajúceho silou konať Božiu vôľu. Biblia o nej často hovorí v knihe Skutkov. Ak potrebujete viac informácií, spojte sa so skupinou FGBMFI vo vašej oblasti.

MÁ TO ZMYSEL!

*Christopher Perkins,
Londýn, Anglicko*

Sebadôvera môjho otca bola potlačená tým, že jeho otec si o ňom myslel, že je psychicky obmedzený. Nebolo prekvapujúce, že ja som tiež naspíňal otcovo očakávanie. Rád by mal syna, ktorý by bol samostatný, spoliehal sa na seba a nepodliehal by emóciám. Sklamal som ho v mnohých ohľadoch. Keď som mal 7 rokov, poslal ma do prípravnej školy. Nebola to šťastná voľba a v prvých ročníkoch som bol spolužiakmi šikanovaný.

Môjho otca učili, že muži si nemajú navzájom preukazovať lásku. Nikdy nemal istotu otcovej lásky. Môj starý otec si myslel, že je schopný priateľských a štedrých skutkov, vtipkoval a bol trpkou sarkastický. Následkom toho môj otec nevedel preukazovať lásku a oddanosť svojej rodine, zvlášť nám jeho synom. Môj brat a ja sme odišli do sveta s malou sebadôverou.

CIRKEV NEPOMOHLA

Náboženstvo hralo v mojom školskom živote veľkú rolu. Každý deň sme museli ísť do kaplnky a večer sme mali modlitby. Ľadovo studené kaplnky spolu s mŕtvymi rituálmi ma duchovne

aj fyzicky takmer usmrtili. Náš riaditeľ, známy klasik, kázaval s hlúpu učenosťou a povýšeným výrazom v tvári. Po mnohých rokoch som stretol tohto vznešeného muža a divil som sa, ako málo vedel komunikovať.

V roku 1971 som sa oženil so šikovnou dievčinou. Jej otec zomrel, keď mala 16 rokov. Bola zrenicou v jeho oku. Zistil som, že som neschopný naplniť prázdnotu vytvorenú jeho skorou smrťou. Nemal som citovú silu, ktorú ona vyžadovala. V dôsledku toho bolo naše manželstvo odsúdené k neúspechu. Môj život zlyhal. Na súde nenechala ani jedno slabé miesto nedotknuté. Bol som morálne na dne, moje peniaze boli preč. Bol som v depresii, nakoniec som ochorel. Keby som nemal rodičov, ktorí mi stále pomáhali, nebol by som tam, kde som teraz.

ZÚFALSTVO

Aj keď sa mi podarilo vyhnúť sa finančnému bankrotu, emocionálne sa mi to už celkom nepodarilo. Môj život bol zruinovaný. Ku komu sa môžem obrátiť v hodine mojej najväčšej núdze?

Niektorí ľudia majú problém prísť k Ježišovi Kristovi — zvlášť tí, ktorí chodia pravidelne do kostola a ktorých odrádzajú Božie veci. Ja som nebol v kostole skoro 30 rokov. Nechápal som zmysel liturgie, sviatosti, alebo kríža, aby som sám vedel, čo je to „dobrá zvesť.“ Nemal som figový list, ktorý by mi dal výzor ctihodnosti. Moja voľba bola absolútna. Ak sa neobrátim k Bohu, nebudem mať žiadnu nádej!

Stále som veľmi nerozumel tomu, čo Boh odo mňa vyžadoval. Vedel som, že existuje a že Jeho láska a moc na mňa čakali. Potreboval som spraviť krok viery. Nemal som čo stratiť, tak prečo by som sa mal držať toho, čo sa ukázalo zbytočným? Po týždni rozmyšľania nad situáciou som odovzdal môj zlomený, slabý život Ježišovi Kristovi.

CENA

Stať sa kresťanom niečo stojí, ale myslím si, že cena za to, keď niekto nie je kresťanom, je oveľa väčšia. V rokoch môjho predchádzajúceho života, som mal veľa nenaplnených ambícií. Veci, ktoré som chcel robiť a o ktorých som si myslel, že môžem robiť, boli ďaleko od skutočnosti, preto som ich nikdy neuskutočnil. Teraz sú moje ambície a moja podstata v Ježišovi Kristovi, nezáleží na tom, čo sa stane, keďže sa neprestávam tešiť z Boha a Jeho prítomnosti, kdekoľvek som.

Život bol predtým len o niečo viac ako séria kríz vystriedaných malými radoťami, a ja som skutočne cítil vo svojom vnútri bolestnú prázdnotu. Študoval

som filozofu a aj keď som nelipol na materiálnych veciach tohto sveta, ako ostatní, stále som nepoznal zmysel života. Žil som pre svoje deti a môj domov — oboje som stratil. Môj život bol postavený na piesku. Potom Ježiš Kristus všetko zmenil — dal mi význam a zmysel, naplnil prázdnotu svojou premáhajúcou láskou.

Nemal som to pravé povolanie, bol som nestály, slabý a nerozhodný. Nevyužil som príležitosti a pokazil som tie, ktoré mi prišli do cesty. Nemohol som dosiahnuť úspech veľkou dávkou predstavivosti. Ale som rád, že môžem povedať, že Pán Boh sa skutočne stará o tých, ktorí sú poslušní na Jeho volanie. Pred dlhším časom som sa stal partnerom Ústrednej londýnskej účtovníckej firmy, vykonávam prácu, o ktorej som si nikdy nemyslel, že ju zvládnem.

V posledných piatich rokoch sa môj život zázračne zmenil. Bol som vyliečený z depresie. Už nepotrebujem alkohol ako prostriedok na duševné umŕtvenie. Cítim sa lepšie a silnejšie ako kedykoľvek predtým. Mám prácu a priateľov. Moje deti sú pevné na duchu i na tele a nie sú tak zraniteľné, ako som bol ja. Teraz sa radujem z pocitu slobody akú som nikdy predtým nemal.

Ako účtovník, sa podpisujem na účty, ktoré moja firma pripraví a tým potvrdzujem, že predstavujú pravdivý a skutočný obraz finančného života spoločnosti. Moja vlastná skúsenosť potvrdzuje, že život na zemi, napriek všetkým ťažkostiam, nemôže byť nikdy taký dobrý ako s Ježišom, ktorý je skutočne živý. Po rokoch skepticizmu viem, že na Neho a na Jeho slovo sa môžem úplne spoľahnúť. □

EUROPE

Dear Member,

Our work in Europe over the past year has been set against a background of economic depression, rising bankruptcies and unemployment, and the tragic war in Yugoslavia.

Yet above this gloom and doom stands our risen Lord Jesus, bright and magnificent, all powerful and all loving. If there was ever an urgent time for men and women to open their hearts to Jesus, then surely it is now. What a thrill to be ambassadors of the Lord in these days, bringing hope and life to a crying, dying, suffering humanity.

We are happy to report that the arm of the Fellowship is reaching further eastwards than ever before. There is such a hunger for the Word of God and Christian fellowship in Eastern Europe, including the former Soviet Union! Over the past year a number of our members from the West have visited Siberia, the Ukraine, Armenia, the Balkans, Hungary, Poland, Czechoslovakia and even parts of Yugoslavia. (Some of these reports have been documented in recent copies of VISION magazine.)

This past year we have printed 35,000 copies of VOICE magazine in Russian, plus several editions in the East European languages such as Croatian, Slovenian, Serbian, Czech, Slovakian, Rumanian, Hungarian and Albanian.

In just one year we have seen more than 50 chapters of the FGBMFI established and over 500 members in these Eastern countries. Yet I feel we are just at the beginning of what God wants to do in these lands.

I have just returned from a two week visit to the CIS, and had the opportunity to meet and share with some of our new leaders in that part of the world. My heart was thrilled at the thought of the vision of Demos moving through this vast Continent.

VISION

C CONTENTS

EUROPE	Page 1
VOICE MAGAZINE	Page 3
LONDON TEACHING DAY	Page 3
TERRY MARQUIS	Page 4
VLADIVOSTOK	Page 5
ONE-MAN AIRLIFT TO BAHRAIN	Page 6
JAPANESE AIRLIFT TO RUSSIA	Page 6
ISRAEL	Page 7
OUTREACH AGENDA	Page 8

The VISION is your magazine. Please send in your stories and reports about how God has been working in your country and individual Chapters so that everyone can be encouraged to move on and step out for Christ right where they are. These reports should be sent to Bert Sture, Beck House 7, Beatswell Lawn, North Stainley, Ripon, North Yorkshire, HG4 3HE.

VISION

Vision No. 932 — The 'Vision' is for the edification of FGBMFI members and their wives. It is believed that as they read of the recent unusual and often dramatic ways in which the Holy Spirit has worked in and through other ordinary members, they, too, will be encouraged to step out in faith as the Holy Spirit prompts them.

Keep praying for the doors to stay open; I believe God is calling us all to do our part in extending His Kingdom. After some decline in our membership over the past few years in Western Europe, we are happy to report a stabilizing in the numbers at just over 6,700 members, and 550 chapters.

We were greatly encouraged at the recent European Council meeting in Copenhagen, when we had the opportunity to meet with and pray for our leaders in Scandinavia. We believe that here, as in the rest of Europe, God has raised up some key men, moving in the Vision, and that new growth will come.

We would like to take this opportunity, at the start of this New Year, to encourage each member to keep reaching out with the Gospel of Jesus Christ in the work place, and amongst family and friends. By moving in the Vision, both you and the Fellowship will grow, and have an impact in your area. Pray regularly with other chapter members and use VOICE Magazines where possible. Remember, it is not the Fellowship dinners or breakfasts that are important in themselves, but a gathering of men, like yourself, full of the Holy Spirit, moving in the gifts of the Spirit and being sensitive to His leading in every area of our lives.

I sincerely wish you and your family a most blessed year.

*Yours in His service,
for the European Council
James WINTER,
International Vice-President
European Region*

VOICE MAGAZINE

The recent changes in the exchange rates in Europe and the falling value of Sterling have adversely affected costs of Voice with the result that the National Council has agreed to increase the price per copy to 25 p. *This is much less than the cost of the average daily newspaper.* (eg. 36 p)

Members are reminded that, from the very commencement of the FGBMFI, the Voice Magazine has been a vital part of the Vision for the FGBMFI and all Chapters and Members are encouraged to use this vital outreach tool effectively, and to prayerfully consider increasing their regular order rather than cutting down on numbers.

A good example: Birmingham members place Voice Magazines into every single hotel in Birmingham.

Challenge: What can you do in 1993?

LONDON TEACHING DAY

21st November 1992

About 80 Members from the London Region gathered in the Earls Court Park Inn to hear Drew Greenwood, FGBMFI Director for Scotland, give a lively presentation about running a successful FGBMFI Chapter.

Among aspects he covered were the purpose of the Fellowship and ways of fulfilling the vision, as well as the detailed running of outreach meetings. These talks were taped for the benefit of those who were unable to be there. (*Contact Maurice Currey in Ealing on 081-992-5409.*)

Here are some memorable quotes: "The vision is ordained by God. It is not somebody's bright idea."

"Let this organization grow by Your (*God's*) power alone" (Oral Roberts). That is, not by better organization or ingenuity."

"Chapters should be small, local, **and sensitive to Me** (The Lord)" —and certainly not all alike."

"Be open to different ways of presenting the message — instead of a dinner in a restaurant, perhaps a barbecue, a business lunch, a golf outing, a musical evening (provided the music is of high quality)." Southampton put on a very successful Scottish evening, with everyone wearing something of tartan. A Scottish menu and a piper started the evening off."

"About 25% of the people at each meeting should be new visitors."

"Aim to get men saved at every meeting, or you are wasting your time."

"Personal invitations are by far the most effective."

“Take up **big** offerings. Tell them what the needs are — not just that the Chapter has postal and printing bills, but outreach in Britain, Europe, Russia, and Africa. It’s endless, but His will is that **every** man should be saved. Then thank them for their generosity. (*Nine men’s camps in Scotland have yielded £100,000 for outreach.*)”

“Use many men to run the Chapter, not a one-man band. Most men like to be involved.”

“In the Fellowship we are sitting on a spiritual gold-mine.” You can hardly get more positive than that!

TERRY MARQUIS

Jersey Chapter Member

After having been for a regular bi-yearly test at the local chest and heart department, I had reason to call on my doctor a few weeks later. His first words were, “the chest and heart people are very concerned about you, and want an immediate test done on more sensitive equipment.”

I had to leave the island immediately following the tests, and then called my doctor when I returned a few days later. During that time there had been frantic attempts to reach me; I needed an immediate appointment. When I

went into the surgery, there was a strange feeling in that place that I could not put into words. The feeling grew stronger, yet I still had a wonderful sense of peace. Looking at me, they asked, “Do you feel alright? The tests have shown that some time during the last 2 years you have had a very serious heart attack! Don’t you recall anything at all?” I didn’t. “We are arranging for you to go to hospital to do further tests before we start treatment, but in the meantime, don’t worry, and try to take things easy.”

On the Saturday before Christmas, 1991, my wife had to call the doctor out at 11 o’clock at night. I was having another attack. As soon as he arrived he said I had to go to hospital. For some reason, in spite of the way I felt, I adamantly refused. He replied that he couldn’t force me, but the consequences would be on my head. He gave me an injection to knock me out, and a spray to use under my tongue if the pain got too bad. Yet again, for some reason I was never able to use it, although sometimes I did feel I needed it.

The next day in bed, something prompted me to go to church that evening. I never thought I’d make it out of bed, let alone to church, but I did. Arriving there, I was greeted with, “Terry, you look terrible!” At the end of the service I was going into a side room for a drink when the vicar’s wife came over to me and said, “I

want you to come back into the church with me and let me pray for you." This she did. It didn't make me feel any better, but the next morning I was able to get up and go out. Then on Christmas Eve the call came to report immediately to the hospital for those tests.

Not knowing what to expect, I was duly wired up to various machines and screens. The doctor doing the tests came and looked at the screen, took my blood pressure, and commented, "There's nothing wrong that I can see at the moment, but we'll see what happens when you get on the treadmill and exercise." However, the results were the same, even when he extended the length of the test, increasing the speed of the treadmill. In the end, he just switched it off, with the comment, "I don't know what was wrong before, but today, if there were 10 men of your age in this room, you'd have the strongest heart of them all! I can't explain it!" My God still heals today the same as He did in the days of the Bible!

On coming out of the room I thought of the spray I had been given, and asked the doctor, "What do you want me to do with this? I haven't used it at all." His reply was, "Let me have it; I'll give it to somebody who needs it." I again thank and praise my God.

Vladivostok

October 1992

*by Doug Radford, President,
Millom Chapter, England*

I was on the Trans-Siberian Railway with an FGBMFI group in October 1991 when I met a couple who were travelling further than us, to Vladivostok on the Russian east coast. I asked them to deliver a parcel of Bibles and books to a Christian whose address we had, but about whom we knew nothing. It really was a shot in the dark, but after the grateful recipient wrote a letter of thanks we started a correspondence which eventually led to Peter Stevens, Ian Knox and myself visiting Vladivostok for a week.

God led us by His word in scripture and prophecy for nearly a year leading up to the trip and day by day while we were there. Our host works as an interpreter, but his ministry is the distribution of God's word; he places adverts in newspapers or on TV, and then waits for people to write for a free Bible, which they do at a rate of about 20 a day! We were able to give him about 300 Russian New Testaments, plus some teaching materials and some of the Gospels in Braille. We stayed in an apartment, eating Russian food bought in local shops, and witnessing to our neighbours and the people we met as we travelled around the city praying at key places. We believe that the praying was the most important assignment God had given us, as we visited the

docks and commercial areas, old church buildings, memorials, fortifications, and the highest hill overlooking the old part of the city.

Since that time we have met American and South Korean Christians who have responded to God's call to eastern Russia. The Doulos Ship visited in the summer, but this is just the beginning. God gave us a vision of His plan for the church in Russia, meeting in small non-denominational fellowships in each apartment block, and we look forward to seeing that develop. Please continue to pray for Russia — the persecution of the church may have stopped, but the people are now facing new problems and temptations.

ONE-MAN AIRLIFT TO BAHRAIN

In mid-November 1992 Roland Tann of the Chelmsford Chapter, England, flew out to Bahrain in the Gulf to speak at an FGBMFI dinner, and at a number of other meetings, especially convened to make use of his experience during his week there.

This proved quite a test of faith, since, after being invited and buying his airline ticket, he lost touch with his contact there, who had moved to Scotland. Eventually he was put in touch with other men in Bahrain, so the trip was on. However, on approaching Bahrain, Roland realized he had left the names of his contacts at home, so he was unable to complete his disembarkation form. Fortunately he was allowed to land.

With six days to wait for the Dinner, Roland was asked to speak in St.

Christopher's Cathedral that day. There followed a series of less formal meetings, ministering to Indians, Pakistanis, Filipinos, New Zealanders, South Africans, Chinese, Ghanians, Americans and British — and even a few Bahrainis. A number of people committed their lives to Jesus Christ — some were healed — some received the Baptism of the Holy Spirit. One lady was healed of arthritis in both knees. At the final meeting a man was healed of a smashed hip sustained in a car crash. He walked out without his crutches.

*by Tony Derrick
Havering*

JAPANESE AIRLIFT TO RUSSIA

Recently we received a letter from Noel Morris, who is from New Zealand and works with "Faith Ministries" in Japan. He was involved with the beginnings of the FGBMFI in Osaka, Japan, in 1983, and was involved at the National level until 1991. They plan to go to Khabarovsk in eastern Russia to hold a banquet. Much groundwork has already been done. We were able to provide him with Voice Magazines and the Happiest People on Earth in Russian. Do pray that everything will come together for this airlift and that it will be a tremendous blessing for all concerned.

ISRAEL

During November 1992, two groups visited Israel from the U. K. The first group, which was there between the 7th-16th, was led by Allan Jones and numbered 55 in all. Reports have been received from Tony Derrick (Having Chapter) and Hugh Saunders (Field Rep, Region 9).

Tony writes: Our programme was a mixture of visiting key New Testament sites and meeting with and encouraging members of the Jerusalem, Bethlehem and Tiberias Chapters.

At our hotel we enjoyed a noisy but anointed evening with our brothers and sisters of the Jerusalem Chapter. Allan gave his testimony and showed photos of healings that had followed his ministry in various parts of the world. There were healings and strong worship, leading into singing in the Spirit, which attracted the attention of people in the hotel's reception area nearby. Paul, an officer of the Chapter, had a word from the Lord: "This is not a small thing I am doing. I am bringing the word back to where it first went out." Paul was convinced that the Lord had just two years for a harvest in Israel, then all hell will be let loose.

We prayed against a spirit of discouragement over our meeting with the Tiberias Chapter, as their English President, Ray Harveson, had been laid low with leukaemia for many months, though now is much improved. Other members were finding life difficult in Tiberias, but there was much ministry and one member's wife was healed of a long-standing knee cartilage problem. A waiter, attracted by the proceedings, committed his life to the Lord Jesus Christ.

Hugh Saunders shares: A special evening's visit was to a recreated

Upper Room to hold a Passover Meal as Jesus would have celebrated it — with Biblical food and flickering oil lamps; this was held at the Bible Resource Study Centre.

There was much rejoicing in Jericho after we visited the ancient site where the walls had fallen down; one of our group "blew the shophar (trumpet) across the town" and the Lord performed miracles before our very eyes. One man was healed of a back complaint and then invited Jesus Christ into his life, others were also ministered to, were given Voice Magazines, and received Jesus as their Lord.

15th-27th November 1992

Bert Sture: 42 persons, mainly from the N. E. Region, not all of whom were directly involved with the FGBMFI, comprised the party. We stayed at 3 locations; Jerusalem, Tiberias and Acre. At Jerusalem we held an evening praise meeting. We were joined by a number of men who had been involved with Allan Jones during the previous week and had extended their stay for a few days. They enthusiastically related their experiences and shared with us how the Lord had helped them in their outreach amongst Israelis generally. After this meeting Tony John and I met with Abraham Cohen, the Jerusalem Chapter President, and encouraged him in his leadership at the chapter. The following evening we met with Mel Cohen, a man of great enthusiasm and energy having had entrepreneurial experience in the U.S. He was "raring" to go in his work among Jews and Arabs in Jerusalem.

The group also enjoyed the moving experience of partaking in a Passover Supper in the Jewish Traditional manner at the Bible Resources Centre in Jerusalem. En route to Tiberias we stopped at the banks of the Jordan

where provision is available for Christians to be baptized in the River. A number of the party were baptized and a young Canadian, who was observing, asked if he could be included. He was baptized and afterwards I talked with him and found that he came from Toronto. To arrange for him to be followed up, I have already contacted my brother, David, who will put him in touch with Full Gospel Christians in the City. At the Hotel we held a testimony meeting after the evening meal to enable those who had been baptized to share their experiences with us. I was asked to speak about the need of the Baptism of the Holy Spirit, which I did. Afterwards a number received the Baptism, some were healed and some were released from fears. Among the healings was a lady who suffered from repeated attacks of nose bleeding and had experienced two bouts that very day. She had no more during the entire trip! Praise the Lord.

On the Thursday evening we attended a meeting of the Tiberias Chapter and I was the speaker. Before leaving England the Lord had told me He wanted me to speak a message of encouragement. Five young men re-

quested membership. An Arab waiter, who had given his life to the Lord during Allan's ministry, was present at the dinner and full of the joy of the Lord.

During our tour one of the couples celebrated their Ruby wedding anniversary. June had been praying for her husband, Harry's salvation for years. On their anniversary Tony John challenged Harry and led him to the Lord Jesus Christ. The whole group rejoiced as Harry gave testimony, with tears in his eyes, as to what he had done in accepting Jesus. At the close of the dinner that night a cake, complete with sparkler decoration, was brought in by the head waiter and presented to June and Harry. An American, who was staying at the Hotel but not one of the party, struck up "Happy Birthday". Initially some said it's not a birthday celebration, but it was quickly realized that it was, of course, the very best sort of birthday after all.

We returned home greatly rejoicing in the goodness of the Lord and with a greater awareness of what He is doing in Israel.

Outreach Agenda — 1993

- April 1993:** Usbekistan, taking New Testaments for Tashkent, Samrkand and Bhukara
- May 1993:**..... Israel
- June 29th–July 3rd, 1993:** 40th World Convention – at the Boston Marriott, Boston, Mass. U.S.A.
- September 1993:**..... Turkey
- October 1993:** Jordan with Allan Jones
- 22nd–24th October, 1993:**..... European Leaders Weekend – at Leuven
- 28th–30th October 1993:** All Ireland Convention, Killarney
- November 6th, 1993:** Israel with Allan Jones

If you can help with overseas outreaches, please contact the Field Office. If you wish, you may " earmark" your donation. A special word of appreciation for all who have helped so far, but the need is enormous and every contribution is welcomed.

NAŠIEL OTÁZKU AJ ODPOVEĎ ŽIVOTA

Peter Štrompach, Bratislava, Slovensko

Peter a Mária so svojimi žiakmi v ACE School of Tomorrow.

Potulovali sa po púšti štyridsať rokov... (4M 32:13) „Potuloval som sa životom 40 rokov“, hovorí o sebe akademický maliar Peter Štrompach, člen vedenia miestnej skupiny FGBMFI v Bratislave. Ďakujem nášmu Bohu, ktorý roztrhal ostnaté drôty hraníc s Rakúskom a tak mohlo Jeho slovo cez viedenských členov FGBMFI zaznieť v mojom srdci. Počul som, ako hovorí Pán Ježiš: „Ja som svetlo sveta.“ (Ján 8:12). Do tmy môjho srdca začalo prenikať svetlo.

Ako malému chlapcovi mi v spánku spadol zo skrine na hlavu ťažký rám. Odrazil kus nábytku a rozrazil mi čelo. Dodnes mám na čele jazvu, ako pečať ochrannej ruky Božej. Chýbalo len pár centimetrov a bolo by po mne.

V mladosti som hodiny cvičil na husliach. Neskôr som hudbu vymenil za maľovanie. Skúšal som rôzne techniky, rôzne „...izmy“, vždy niečo nové, ale nenapľňovalo ma to. Na mnohé otázky som nenachádzal odpoveď. Vybudoval som si vlastnú spravodlivosť. Maľoval som pre svoju slávu, usporiadal som vlastnú výstavu — po výstave prázdno. Darma som zapíňal svoj život

maľovaním, hudbou, literatúrou, filmami, televíziou-nebolo to ono. Rodina sa mi rozpadla, alkohol a cigarety sa mi stávali každodennými spoločníkmi.

Hľadal som ďalej. V roku 1987 som bol na jednej návšteve, kde mali hosťovskú knihu a každý návštevník mal do nej napísať nejakú svoju myšlienku, svoje krédo. Ja som napísal: „Hľadám odpoveď na otázku, ktorej znenie ešte neviem.“ Dnes to viem, otázkou aj odpoveďou je: JEŽIŠ. Haleluja!

Moja manželka Mária je pre mňa veľkým požehnaním. Žili sme spolu v totalitnom režime v osamelosti a v izolácii, takmer bez priateľov, prenasledovaní závišťou okolia. Ten život bol nesmierne ťažký. Keď mala Mária podstúpiť už piatu náročnú operáciu, obloha môjho života sa zatemnila. Tej noci, keď pochopila, aký hrozný je jej stav, tam v tmavej izbe v duchu zvolala: „Bože, ty si ma už naozaj opustil?“ Pri tečúcich infúziách premodlila celú noc. Tak ako 6 rokov predtým, keď ju už všetci lekári odpísali a poslali domov umrieť, aj teraz sa obrátila na Boha. Ráno, keď ju mali operovať, operačný tím zistil, že jej stav nie je už taký vážny a operácia sa môže odložiť. O pár dní ju poslali domov s tým, aby si pripravila všetky lekárske vyšetrenia na operáciu. Mária sa vrátila domov a ja som s prekvapením pozeral ako odhodila všetky papiere a povedala: „Nejdem na žiadnu operáciu, idem hľadať Boha.“ Myslel som si, že je to jeden z jej vrtochov, pretože zakaždým, keď sa vrátila po operáciách z nemocnice si niečo vymyslela. Napríklad chcela vytvoriť nesmrteľné umelecké dielo, alebo sa začala nadmieru starať o svoj zovňajšok (aerobic, kozmetika, atraktívne oblečenie atď.). Takže som to bral ako jeden z jej výstrelkov. Začala chodiť na zhromaždenia kresťanov. Jedného dňa som sa išiel s ňou pozrieť,

čo sa tam vlastne robí. A tak sme začali pravidelne navštevovať zbor. Najprv sme ničomu nerozumeli, ale do nášho života pomaly prenikalo svetlo. Začali sa doslova diať zázraky. Prijali sme Pána Ježiša ako osobného Spasiteľa. V júni 1991 sme boli pokrstení vodou a neskôr aj Duchom Svätým. Prešli sme rôznymi skúškami, ale Pán je verný. Začali sme nachádzať odpovede na nezodpovedané otázky a spravodlivosť Božia urobila poriadok vo všetkých oblastiach nášho života. Pán začal vypočuť naše modlitby.

Prosili sme, aby Stela mohla chodiť do kresťanskej školy v blízkosti nášho bydliska, kde sa budú vyučovať jazyky, do takej, akú navštevuje v Amerike naša neter Diana. Aj keď už bol september a Stela začala chodiť do inej školy, Mária sa ďalej úpenlivo modlila, a v októbri v blízkosti nášho bydliska otvorili kresťanskú školu ACE, School of Tomorrow, takú istú, ako navštevuje neter Diana v USA. Viete si predstaviť tú radosť. Prišlo svetlo. Otvorili sa nám nové možnosti a s manželkou sme začali pracovať v tejto škole ako učitelia výtvarnej a estetickej výchovy. Dostali sme požehnanie v podobe krásnych výsledkov a šťastných detí. Deti z neveriacich rodín sa modlia za svojich rodičov, aby uverili. Mnohí rodičia sa obrátili a zmenili svoj život. Títo ľudia mohli zmeniť svoj život iba Božím zásahom.

Máme veľkú radosť, keď môžeme naozaj slobodne chváliť a oslavovať nášho Pána, spievať mu s našimi deťmi, maľovať na Jeho oslavu, používať všetok talent, ktorým nás požehnal.

Ďakujem Pánovi Ježišovi, že naplnil prázdnotu môjho života, že Jeho svetlo rozohnalo tmú. Zavolaj Ho aj ty do svojho života a On ho zmení a naplní všetky tvoje potreby. □

DETI!

*Colin Winfield, Cumbria,
Veľká Británia*

Keď som mal 30 rokov, začal som sa pýtať, aký má život zmysel. Keď som vyrastal, pravidelne som navštevoval kostol. Ale bol som sklamaný a cítil som sa pokrytecky, keďže som veľmi dobre vedel, že sa tým môj život nezmení.

Keď som sa oženil so Sandrou, ktorá chodila do toho istého kostola, ako ja, kvôli zamestnaniu som sa presťahoval a využil som túto príležitosť na to, aby som prestal chodiť do kostola. Boli sme pomerne šťastní s výnimkou toho, že sme nemohli mať deti. Doktorci chceli Sandru liečiť tabletkami na podpora plodnosti, ale vysvetlili nám, že majú nejaké drastické postranné následky. Liečenie bolo vtedy experimentálne, preto sme sa rozhodli adoptovať si deti. Potom začalo veľmi dlhé čakanie. Nebolo veľa malých detí voľných na adopciu.

Vtedy sme sa presťahovali na severozápad Anglie, kde som bol miestnym riaditeľom poisťovnej spoločnosti. Jedného dňa zazvonil telefón. Bola to adoptívna spoločnosť. Oznámili nám, že máme päťtyždňové malé dievčatko! Alexandra bola všetkým tým, o čom sme snívali. Zdalo sa, že sme konečne rodinou, a začali sme rozmýšľať o tom, že požiadame o ďalšie dieťa.

Tri roky neskôr po príchode Alexandry som sa skutočne začal pýtať na život. Úloha predať poistenie sa nezdarila ľahkou. Nároky na produktivitu boli vysoké a starosti stále ničili môj život. Každoročné úspechy znamenali len nové, ešte vyššie ciele. Takže toto je teda ten život? Toto je to, čo mám robiť zvyšok svojho života? Snaha vyrovnáť sa mojím kolegom v práci len zvyšovala môj nepokoj, nemotivovala ma.

Vtedy sme sa dozvedeli, že si môžeme adoptovať malého chlapčeka, ale tentokrát to bolo akosi iné. Keď sme odchádzali z kojeneckého domova s Christopherom, začal plakať. Nasledujúci rok to bolo na dennom programe.

Bezsenne noci spravili život veľmi ťažkým. Zdalo sa, že všetka láska a pozornosť, ktorá fungovala pri Alexandre, neplatí pri Christopherovi. Unavený a frustrovaný, by som najradšej naše nové dieťaťko zbil, alebo dokonca vyhodil von oknom. Uvedomil som si, že nie som až taký milý človek, ako som si myslel.

Uprostred môjho zmätku mi prišla poštou kniha od mojej sesternice. Táto kniha sa jej zdala taká úžasná, že mi ju poslala, aby som ju posúdil. Bola o kresťanoch — ľuďoch, ktorí veria, že Ježiš je živý a skutočný! V knihe bol príbeh o biskupskej cirkvi v Los Angeles, kde niektorí jej členovia prijali krst Duchom Svätým, tak, ako prví kresťania v Biblii. Získalo to moju pozornosť, lebo po prvýkrát v mojom živote som sa stretol s niečím, čo hovorilo o skutočnosti Boha. Chcel som to, čo mali ľudia v tej knihe, ale vôbec som nevedel, kde by som to mohol nájsť. Hoci som mal hlbokú túžbu po Bohu, prestal som sa o to starať.

O niekoľko týždňov neskôr, keď sme boli s našimi rodičmi na dovolenke, môj otec spomenul, akí úprimní sa mu zdali Quakeri, ktorých stretol cez vojnu. Keď to povedal, okamžite som sa rozhodol, že pôjdem na miestne stretnutie „Náboženskej spoločnosti priateľov.“

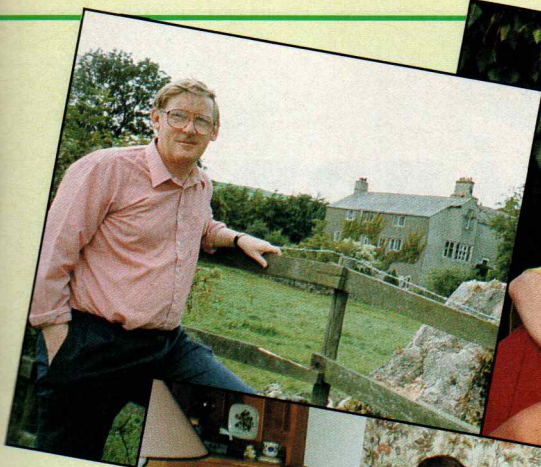
Nasledujúcu nedeľu som sa ocitol v starej zborovej miestnosti. Stretnutia Quakerov bývajú zväčša tiché, tak som strávil hodinu tým, že som potichu hovoril s Bohom, tak, ako som vedel. Keď som sa vrátil domov, cítil som sa akosi inak. Akoby sa čosi stalo v mojom vnútri. Náhle som si chcel čítať Bibliu a zdalo sa mi, akoby sa stala živou! Keď som si čítal o Ježišovi, hovoril som: „Ty naozaj nemôžeš byť živý, nemôžeš byť skutočný.“ Ale stále som akosi vedel v mojom srdci, že je, a tak som

nakoniec povedal: „Ježiš, ja viem, že si živý, viem, že si skutočný!“

V nasledujúcich mesiacoch som zakúšal Božiu skutočnosť mnohým spôsobom. Kúpil som si knihy o prvých „Quakeroch“. Niektoré z nich hovorili do môjho srdca. Boli vždy o Ježišovi. Hovorili o mocnom oživení Ducha, ktoré začalo v meste, v ktorom, som sa narodil, v Ulverstone v roku 1600. Čítal som o ľuďoch, ktorí poznali skutočnosť osobného vzťahu s Ježišom a o mnohých zázkoch. boli presne také, ako uzdravenia v knihe, ktorú mi poslala sesternica pred niekoľkými mesiacmi. Jednu nedeľu jeden z „priateľov“ spomenul skupinu štúdia Biblie, ktorá sa stretávala v meste, tak som tam išiel. Bol som v údive, keď som našiel skupinu kresťanov naplnených Duchom, presne ako tí, o ktorých som čítal. Modlili sme sa za nášho malého chlapca, a Pán vzal preč to, čo zapríčiňovalo, že tak veľa plakal. Keď som dal svoj život Ježišovi, znamenalo to, že odvtedy navždy prevzal o mňa starostlivosť, tak ako aj o moju rodinu a môj pracovný život. Starosti v mojej práci prestali, keď som dovolil Pánovi spravovať a požehnávať moju prácu.

Sandra sa jedného rána zobudila po veľmi živom sne. V jej sne členovia skupiny štúdia Biblie vzkladali na ňu ruky a rozkázali problému jej neplodnosti, aby bol vyriešený v mene Ježiša. O rok neskôr, keď som prechádzal miestnym trhom, pani z iného zboru na mňa zavolala. Vysvetlila mi, že predchádzajúcu nedeľu kazateľ v jej zbore rozprával príbeh z Biblie, ako Boh umožnil Hannah mať dieťa. Povedala mi, že počas kázne stále mala dojem od Pána, že Sandra bude mať dieťa. Povedala: „Colin, ty budeš otcom.“ V priebehu niekoľkých dní, sme zistili, že Sandra bola tehotná!

Keď sa James narodil, Sandra bola veľmi vyplašená počas jej dlhej

„práce“. V priebehu niekoľkých dní, kým bola v nemocnici, bola zavalená zlými a strašnými myšlienkami, ktoré nemohla ovládať. To, čo malo byť krásnou skúsenosťou, sa zmenilo na hrôzu. Zavolali psychiatra, ktorý určil diagnózu — takzvanú puerperálnu psychózu. Zhoršovalo sa to a v priebehu 2 týždňov Sandra musela brať 11 tabletiiek denne a bola prijatá na psychiatriu. Učili sme sa, že keď Ježiš prichádza dať život v hojnosti, zlí duchovia sa snažia zabíjať, kradnúť a ničieť.

Hoci sa okolnosti zhoršovali, Pán hovoril k môjmu srdcu, že Sandra bude v poriadku. Keď nám raz Pán Ježiš ukázal ako sa máme modliť, spolu s ostatnými,

rozkázali sme strachu, aby opustil Sandru v mene Ježiša. Ona bola úplne oslobodená! O krátky čas sa Sandra cítila silnejšie ako kedykoľvek predtým v jej živote.

Naučili sme sa v týchto a v mnohých iných skúsenostiach, že Božie slovo je „isté“ a že víťazstvo, ktoré Ježiš vydobyl pre nás všetkých svojou smrťou a vzkriesením môže spraviť kohokoľvek jedným z najšťastnejších ľudí na svete.

Colin Winfield je dozerateľ veľkej poisťovne. Je národným riaditeľom FGBMFI vo Veľkej Británii. Colin a Sandra majú 3 deti: Alexandru, Christophera a Jamesa.

SOCHA JE MEDZINÁRODNÝ JAZYK

*Jan Milan Krkoska,
Klagenfurt, Rakúsko*

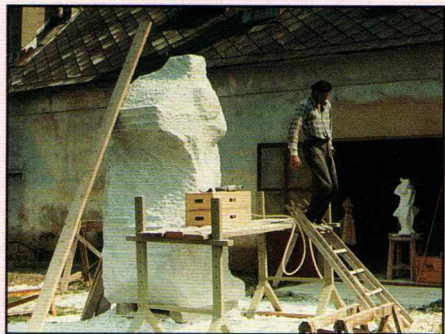
Ked som mal 15 rokov jeden sochár sa presťahoval na našu ulicu v Bratislave. Dal dokopy sochársky ateliér v jednom starom dome. Bolo to pre mňa veľmi zaujímavé, zvykol som stáť vonku a pozorovať ho. Tak ma to zaujalo, že som sa rozhodol stať sa tiež sochárom. Myšlienka formovania sochárskej hliny, odlievania sádry, vytesávania nejakého obrazu z kameňa a modelovania kovu — to všetko ma fascinovalo. Pracoval som pri mnohých sochároch, aby som sa naučil tomuto umeniu. Ale nakoniec som si vytvoril môj vlastný osobný štýl. Henry Moore so

svojou voľnou formou ma vždy zaujímal. V prvých rokoch podnety pre diela pochádzali z gréckej mytológie.

V Československu som nemal možnosť pracovať ako sochár, lebo som nemal akademické vzdelanie, ani správne konexie získať oprávnenie. Ako umelec, nespĺňal som kritériá a za komunistického systému nebolo možné „vytŕčať z radu“. Z tohto dôvodu som spolu s mojou manželkou opustil krajinu v roku 1968. Mojm cieľom bolo usadiť sa v umeleckom centre ako Paríž, New York, alebo Frankfurt. Ku podivu som zakotvil v Klagenfurte, v Rakúsku.

Po príchode do Rakúska som si chcel spraviť dobré meno čo najrýchlejšie, preto som pracoval 14-16 hodín denne. Pochopiteľne, po nejakom čase som musel zaplatiť cenu za túto nadprácu. Po desiatich rokoch bolo moje zdravie úplne otrasené — bol som vyčerpaný. Môj žalúdok a zažívanie nebolo v poriadku. Moja chrbtica bola vážne poškodená dvíhaním ťažkých predmetov. Nakoniec som schudol až pod 60 kg — len ťažko som mohol niečo jesť. Bez liekov bolo nemožné žiť. Celá výplň môjho žalúdka bola zničená. A navyše som mal pokročilú artritídu.

Moja žena, nadaná architektka, sa mi odcudzila. Nemali sme deti a ja som celý čas pracoval. Ona mala svoj život

a ja som mal svoj. Skrátka, nemali sme k sebe žiadny vzťah.

Mal som veľa možností zamestnania, ale ja som stále chcel preraziť z môjho malého sveta na medzinárodnú úroveň. Stalo sa to vtedy, keď ma zavolali robiť umelecké steny v komplexe bazénov vo Wiesbadene. Bola to moja veľká šanca, ale nemal som žiadnu inšpiráciu. V mojej depresii som volal na Boha. Nemal som k Nemu vtedy žiaden vzťah, ale bol som zúfalý. Všetko, čo som vedel bolo, že moja budúcnosť visela vo vzduchu. Boh odpovedal na tento výkrik môjho srdca.

Riaditeľ miestnej umeleckej asociácie, Dr. Harold Wunsch, bol členom organizácie nazwanej „Internacionálne združenie obchodníkov plného evanjelia“ (FGBMFI). Pozval ma na stretnutie FGBMFI s večerou v Klagen-

furte. Bol som veľmi dojatý a následne som navštívil modlitebné stretnutie v jeho dome. Tam som vydal svoj život Ježišovi Kristovi.

Dostal som inšpiráciu a dokončil som sochársku stenu vo Wiesbadene. Pokračoval som v sochárstve, ale moja inšpirácia sa zmenila. Teraz hľadám možnosti využiť moje umenie na to, aby sa mohlo stať komunikáciou biblických právd — vidím v tom formu uctievania Boha. Nikdy som si nepredstavoval, že budem patriť do skupiny mužov, ktorí sa modlia k Ježišovi Kristovi, ale Ježiš radikálne zmenil môj život. On tiež uzdravil moje telo. Problémy, ktoré som mal so žalúdkom pominuli. Môžem sa znovu tešiť zo

života. Moja chrbtica je úplne uzdravená zo všetkých poškodení spôsobených dvíhaním ťažkých predmetov.

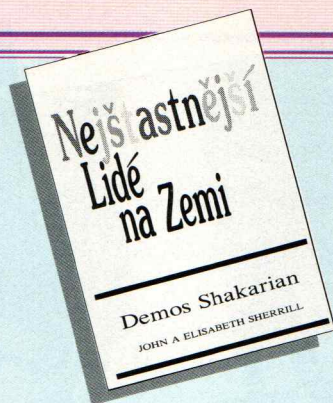
Boh tiež uzdravil moju artrózu. Môžem spievať s kráľom Dávidom: „Pán obnovil moju mladosť ako orla.“ Ježiš nás tiež znovu spojil s mojou manželkou a uzdravil naše manželstvo.

Uplynulo niekoľko rokov odvtedy, ako som dokončil sochársku stenu vo Wiesbadene. Je zaujímavé, že túto prácu veľmi často fotografujú. Každý rok si vystrihnem množstvo článkov z novín a časopisov, kde sa to objaví. Boh ma naozaj inšpiroval v tejto práci. Odvtedy som spravil ďalšiu stenu vo Wiesbadene. Tentokrát som použil Rimanom 14,7-8 z Biblie ako moju inšpiráciu.

Som presvedčený, že skutočný život nie je možný bez Ježiša v centre. Musel som sa naučiť tvrdým spôsobom, že každá existencia bez Stvoriteľa života končí v neporiadku. Ľutujem len to, že som čakal tak dlho, kým som objavil túto skutočnosť. Teraz je Boh v centre všetkého, čo ja a moja žena robíme.

Medzičasom som sa stal riaditeľom miestnej skupiny obchodníkov plného evanjelia. Hoci táto skupina nie je zborom, skôr spoločenstvom kresťanských laikov, môžem vidieť, že priniesla veľa ovocia. Verím, že je veľmi dôležitá pre naše mesto. Je platformou, z ktorej obyčajní ľudia môžu zdieľať ich skúsenosti so živým Bohom a ako On zmenil ich životy. To inšpiruje ostatných, aby dali Bohu prvé miesto v ich životoch a aby vydali svoj život Ježišovi Kristovi.

Jan Milan Krkoska je známy sochár. V roku 1968 emigroval z Československa do Rakúska. Má výstavy v Amsterdame, Barcelone, Berne, Ženeve, Graze, Klagenfurte, Padua, Paríži, Schio, Trieste, Udine, Wiesbadene, Zürichu, Leobene, Bruck/Mure, Semmeringu atď. Je reprezentantom FGBMFI v Rakúsku.

**Táto kniha hovorí
o založení FGBMFI
a je možné si ju
zadovážiť
v lokálnych
skupinách.**

Ďalšie informácie môžete dostať:

BRATISLAVA

Bohuslav Kremský
Úžiny 8, 83106 Bratislava
Tel. 07/285018

Ing. Peter Lacho
Svätoplukova 53, 90301 Senec
Tel. 07/924044

BRNO

Emil Knorek
Svatopluka Čecha 100
61200 Brno

PRAHA

2/20.57.97
2/859.04.45

OSTRAVA

Venc Miroslav
Smirnovova 15
70400 Ostrava

Drahý čitateľ! Možno, že pri čítaní tohto vydania časopisu Hlas si sa aj ty zamýšľal nad tým, či môžeš aj ty poznať osobne Boha a mať Jeho pokoj vo svojom srdci. Ježiš povedal, že ak chceme spoznať Boha, ktorý je Duch, musí sa náš ľudský duch znovu narodiť. Ak to chceš osobne prežiť, mal by si:

1. Uznať pred Bohom, že si žil sebeckým životom a že si hrešil tým, že On nebol Pánom tvojho života a tým si sa od Neho oddelil. „Všetci totiž zhršili a nemajú slávy Božej“ Rim 3,23.

2. Vyznať svoje hriechy, obrátiť sa k Nemu, prosíť o Jeho odpustenie, pomoc pre taký život, s ktorým by bol On spokojný. „Ak sa nebudete kajať, všetci podobne zahyniete“ Lk 13,3.

3. Uveriť tomu, že Ježiš je Boží Syn a tým, že zomrel na kríži, zobral na seba tvoje hriechy preto, aby ti Boh odpustil. „Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho nezahynul, ale mal večný život“ Jn 3,16.

4. Vyznať Bohu, že teraz robíš Ježiša Spasiteľom a Pánom svojho života. „Ak ústami vyznávaš Ježiša Krista a v srdci veríš, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený“ Rim 10,9.

Ak si po dôkladnom zvážení texty z Písma vzťahol na seba a chceš urobiť tento dôležitý krok, modli sa nahlas túto modlitbu: „Drahý Bože, viem, že som hriešnik a zahyniem. Vo svojom srdci verím, že Ježiš, Tvoj Syn, zomrel za všetkých hriešnikov, i za mňa a vyliel svoju krv, aby očistil moje hriechy. Vyznávam, že Ježiš je Spasiteľom a Pánom môjho života a ďakujem za dar večného života. Verím, že mi pomôžeš žiť k Tvojej spokojnosti.

Nespoliehaj sa na to, že tvoje pocity sú dôkazom tvojho prijatia u Boha. City sú nestále a tvoj nový vzťah k Bohu je založený na Jeho zasľúbeniach (Rim 10,13). **Nehanbi sa a povedz iným o svojom vzťahu k Ježišovi** (Mt 10,32). **Denne sa modli a čítaj Bibliu** (1Pt 2,2; Ž 37,4; Rim 8,14).

Ak si spravil toto najdôležitejšie rozhodnutie svojho života, prosíme, napíš nám, aby sme ti mohli poslať ďalšie informácie. Vyplň a pošli pripojený kupón.

MEDZINÁRODNÉ SPOLOČENSTVO PODNIKATEĽOV S PLNÝM EVANJELIOM

Týmto Vás informujem o mojom rozhodnutí nasledovať Ježiša Krista. Prosím Vás, aby ste mi poslali brožúrku „Prijali Krista.“

Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie o tomto spoločenstve.

Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie týkajúcej sa členstva v tomto spoločenstve.

Meno, adresa (tlačeným písmo).

HLAS

číslo 932

Toto je jedno z vydaní európskeho časopisu HLAS, ktorý vychádza v 17 rečiach a je vydávaný medzinárodnou kanceláriou FGBMFI: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgium. Tel: (016) 20.79.44 Telefax (016)20.79.31.

Redaktor: Blair Scott. **Asistent:** Donato Anzalone. **Umelecká spolupráca:** Paul Goodwin. **Layout:** Buro Robe. **Redaktor USA:** Jerry Jensen. **Redaktor Juž. Pacifiku:** Mark Raffills. **Redaktor Ázie:** C.K. Lee. **CSLOV932.**

MEDZINÁRODNÉ SPOLOČEN- STVO PODNIKATEĽOV S PLNÝM EVANJELIOM

Týmto Vás informujem o mojom rozhodnutí nasledovať Ježiša Krista. Prosím Vás, aby ste mi poslali brožúrku „Prijali Krista.“

Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie o tomto spoločenstve.

Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie týkajúcej sa členstva v tomto spoločenstve.

Meno, adresa (tlačeným písmom):

V tomto vydaní

Kam sa obráťte?

Ak sa Vám zdá, že v živote prechádzate ťažkosťami a problémami, či už vašou vinou, alebo vinou niekoho iného, alebo ak tlak náročnej práce v obchodnom svete je väčší, ako človek môže vydržať, kam sa obráťte? Nasledujúci muž musel niesť svoje vlastné bremeno. Jan Milan Krkoska sa ocitol v bezútešnej situácii, kým nevolal na Niekoho, kto mu mohol pomôcť. Anton Buchholz mal veľké telesné problémy, ktoré sa zdali beznádejné, ale obaja našli odpoveď na ich ťažkosti a zistili, tak ako Stephen Jackson, že je skutočne možné mať pokoj napriek všetkým problémom okolo Vás.

**Internacionálne združenie
obchodníkov
plného evanjelia**

*Kvôli ďalším informáciám
sa obráťte na:*

- * **ZAVOLAL SOM ŤA
PO MENE. SI MŮJ!**
Anton Buchholz – strana 6
- * **MÁ TO ZMYSEL!**
Christopher Perkins – strana 9
- * **DETI!**
Colin Winfield – strana 13
- * **SOCHA JE
MEDZINÁRODNÝ
JAZYK**
Jan Milan Krkoska – strana 16

Každý si musí zarábať na živobytie, kryť svoje náklady a stretávať sa s mnohými problémami, ktoré život prináša. Táto doba je zmätená a pokoj mysle sa zdá byť mimo nášho dosahu. Čím docielili títo mužovia to, že ich nepremáha tlak ekonomie a strach z budúcnosti? Dovoľte, aby vám to povedali, prečítajte si tieto stránky. Ak si chcete pre seba a svojich priateľov objednať viac výtlačkov časopisu HLAS, prečítajte si informácie na strane 18.

Nenechajte tento časopis bez užitku....Dajte ho priateľovi.